

Bohoslužby v Zábřehu 31.května 2015

Mt 28, 16-20

Milé sestry, milí bratři, sledujete někdy fotbal? Občas se u něj člověk dozví zajímavé věci. Třeba takové kopání penalty. Co na tom může být těžkého? Brána je velká, vzdálenost malá a brankář spíše bezmocný. Stačí pořádně kopnout a můžete být velice slavní. A pak se dozvíte, že ten hráč nešel kopat proto, že to dobře umí, ale protože si věřil. Skutečně zajímavé. Nikoliv umění, ale sebedůvěra, jistota, že to zvládnu, to je ten důležitý moment. A patrně není omezený jen fotbal. Zkrátka i v jiných oblastech slyšíme, jak důležité je, aby si člověk věřil. Já to zvládnu, cítím to, jsem v pohodě. Touto cestou prý máme kráčet. Vždyť, když si někdo nevěří, podceňuje se, tak to s největší pravděpodobností zkazí. Asi by tomu tak mělo být i při službě v církvi. Buďme smělí, nebojme se, věrme si a půjde to. Jenže je toto jediná správná cesta? Text, který jsme nyní četli z evangelia to trochu nabourává.

Máme před sebou obraz učedníků, kteří se scházejí na jedné hoře v Galileji. Už to, že jsou zde, je zajímavé svědectví. Nepřišli jen tak pro nic za nic, nesešli se náhodou. Přišli na Ježíšovo pozvání. Ne však přímé, ale prostředkované ženami, které byly v posobotním jitru u Ježíšova hrobu. To je potřeba na úvod textu vědět. Ti učedníci byli poněkud zachmuření, protože jim hlavou běžel pátek, kdy jen bezmocně přihlíželi Ježíšovu přibití na kříž a jeho pomalému umírání. A najednou třetí den přijdou ženy, řeknou, že Ježíše viděly a setká se s učedníky v Galileji. A to je vše. Nic víc jim neřekli, nic víc ani ti učedníci neviděli, neslyšeli. Snad možná jen jakousi zvěst, že prý tělo ukradli a tvrdí, že Ježíš vstal z mrtvých. Tím pádem je jasné, že jejich setkání s Ježíšem je plné rozpaků. Vidí ho, klaní se mu, ale pochybují. Tedy jen někteří, ale přesto. Učedníci tak působí velmi rozpačitě, nikoliv sebevědomě. Měli by mít čas dozrát, čas k posílení. Je hezké, že se klaní, když Ježíše vidí, ale ty pochybnosti, ty se moc nehodí. Měli by přeci hned uvěřit, hned být silní a sebevědomí. Vždyť je to jasné. Ježíš je zde, co víc by si mohli přát?

Jistě, to pochybování trochu kazí výsledný dojem ze setkání učedníků s Ježíšem. Ale má svůj smysl. Říká se, že pochybnosti k víře patří, vznikají, když člověk nad věcmi přemýšlí. Klade si otázky a je znejistěn, když nenachází odpovědi. Zde tomu tak je také. Toto místo má spojitost s jedním příběhem, kde se také objevila pochybnost. Byl to příběh Ježíše jdoucího po moři a Petra, který se nechal pozvat za ním. Šel také po vodě jak Ježíš, ale jen do chvíle, než si všiml vln. Pak zapochyboval a začal se topit. Pochybnost tedy souvisí s hledáním odpovědi na otázku, jak je to možné? Jak je možné jít po vlnách, jakoby to byla pevná zem? Jak je možné

stát nyní tváří v tvář tomu, který zcela jasně před pár dny zemřel? Nezdá se to být příliš konstruktivní pochybnost, tedy taková, která by vedla k upevnění víry. Je to spíš ten typ, který člověka stahuje do hlubin. Však si stačí vzpomenout, jak to dopadá, když člověk hledá racionální odpověď na ty nejzákladnější otázky, když zkrátka nechce vírou přijmout, ale chce rozumem pochopit.

Ježíš na ty pochybnosti odpovídá gestem a slovem. Přistupuje k učedníkům. Opět je to podobné jako u toho Petra. Tak vztahuje ruku, což znamená také určité přiblížení. Ačkoliv učedníci pochybují, Ježíš se přibližuje. Neutíká pryč, nemává rukou, že s takovými pochybnostmi to nemá cenu, ale jde blíž. Přesně to činí Ježíš i v celém svém díle. Ukazuje, že Boží reakcí na hříšné pokolení není vzdálení se, ale snaha přijít k člověku co nejbližší. Je to jen slůvko v textu, ale vyjadřuje, že Ježíš na nedostatky odpovídá svou milostí. Jde k člověku blíže. A pak ještě dodává dvě důležité věci, které mají pochybnosti zaplašit. První je odkaz k veliké moci. Je mu dána veškerá moc nebe i na zemi. To je svým způsobem i vysvětlení, proč nyní není uložen v hrobě, ale stojí zde s učedníky. Jeho moc je nad životem i smrtí, takže ho smrt nemůže udržet v hrobě. Druhou věcí pak je zaslíbení, že bude se svými učedníky až do skonání tohoto věku. Je se tedy oč opřít, je důvod najít sílu k následování místo k pochybnostem.

Ježíš vychází člověku vstříc a slibuje svou blízkost. To jsou dvě věci, které rámuje důsledek setkání učedníků s Ježíšem. Jsou vysláni získávat v celém světě učedníky. Je to docela silný moment, když si uvědomíme, v jakém rozpoložení těch jedenáct učedníků je. Jsou zmateni, stále ještě pochybují, přemýšlejí, co se to stalo. A najednou mají jít získávat učedníky. S prominutím, to je tedy materiál, který zde Ježíš má. Ale i přes nedokonalost, zklamání a všechno to problematické, co se dá najít na učednících v několika posledních dnech, Ježíš je posílá do celého světa. Je to úžasný příběh. Vždyť svědčí o síle Boží milosti. Takové hráče by si dobrý trenér asi nevybral. Ale Ježíš ano. Protože pro naše putování a naši službu vidí důležitou trochu jinou věc než trenér na hráčích. Důležité je Ježíšovo povolání. To zde vyplývá zcela jasně. Říkal, že má všechnu moc na nebi i na zemi. Tím je pro něj možné, aby povolal i učedníky poněkud váhavé a pochybující. Nebude to totiž jejich moc a síla, která ponese jejich svědectví, ale bude to právě moc Ježíšova, která půjde s nimi, bude v nich jednat. To může povzbudit i nás. Není důležité, jací jsme, ale že nás volá a posílá sám Bůh. A to vzdor našim slabostem. To je třeba si uvědomit, když potom dál přemýšlíme nad tím, co je vlastně obsahem tohoto Božího poslání.

Důraz je u něj na získávání učedníků pro Ježíše. To je důležitý obrat. Nejde o to získat si příznivce, nejde o to shromáždit dostatek poddaných, kteří nás budou živit, ale jde o získávání učedníků pro Ježíše. Pravda, to je slovo, které se lehce řekne, ale jaký to má dopad na náš život, jak takové získávání učedníků vypadá? Máme to zde krásně rozebrané. Prvním bodem je vyjít ke všem národům. V tom se ozývá ono Ježíšovo přistoupení k učedníkům. Jsme vyzváni k pohybu. Získání učedníků vyžaduje osobní kontakt. Ježíš chodil zemí zaslíbenou a kázala a

učil. Setkával se s lidmi a zval je na cestu za sebou. Nedělal to poštou, ani nějak jinak na dálku, ale šel za nimi osobně. Tak osobně, jak přichází do světa v Ježíši Kristu Bůh. Tak jako Ježíš nečekal, až lidé přijdou a budou chtít něco vědět, posílá i své služebníky, aby nečekali, ale byli aktivní. Ta výzva „jdouce“ má ale také ještě jeden význam. Evangelium je v pohybu. To je protiklad usazení se na jednom místě, zabydlení. Když se učedníci zabydlí, zapomenou na své poslání. A to je samozřejmě špatné. Proto je zde ta výzva k pohybu. Nejen v prostoru, ale i v myšlení, ve víře. Zde je to obzvlášť důležité. Nejde o to měnit názory, jak fouká vítr společenské objednávky, ale jde o to nechat se formovat Duchem svatým, hledat nové cesty, jak evangelium předat, a přitom ho neztratit jeho živosti. Pohyb je projevem života, proto mají být učedníci v pohybu. Je to ten první krok, který musejí vykonat.

Druhým bodem při získávání učedníků je křest. A to křest do jména Boží Trojice, tedy Otce, Syna a Ducha svatého. Křest je vyjádření příslušnosti Bohu. Křtít tak znamená potvrzovat, že tento člověk patří k Božímu lidu, platí pro něj Boží milost. Je to okamžik, kdy se zvěstování stává opravdu osobní záležitostí. Vždyť pokřtít znamená brát na sebe roli jakéhosi soudce nad vírou druhého člověka. A to je nesmírně náročné, dokonce nemožné bez poznání toho druhého, bez proniknutí do nitra jeho života. Jen tak lze poznat úmysl, odhodlání patřit Bohu, být naroubován na jeho kmen, brát sílu z jeho svatého Ducha. Křtít tak není možné bezmyšlenkovitě, bez vztahu ke druhému člověku. Nejde zde o potvrzení toho, co všechno člověk o Bohu ví, ale potvrzení toho, že jej chce mít vedle sebe každý den svého života. Ostatně až jako třetí bod přichází důraz na učení všemu, co Ježíš přikázal. To však neznamená, že by to byla činnost až na posledním místě. Spíše zabere nejvíce prostoru. A také sil. Ono není zase tolik těžké člověka pro Krista získat. Problém je pak spíše vést jej více na hlubinu, učit jej žít s Kristem nejen krásné chvíle ve shromáždění, ale i ty naprosto obyčejné v každodenním shonu. Se svojí vírou musí člověk obstát v běžném životě. Už jen proto, že ve chvíli, kdy patří Kristu, stává se jeho svědkem. Unavený světský život ale nikoho k Boží tváři neobráť. Proto je důležité ono učení, další vedení.

Dostát Kristovu poslání se tedy může zdát náročné. A my se můžeme cítit, že to nezvládneme. Vždy toto poslání obnáší být v pohybu, brát na sebe odpovědnost za druhého, a ještě ho vyučovat, duchovně vést. Jak moc by si člověk oddechl, kdyby věděl, že tu práci někdo udělá za něj. Nicméně Bůh nechce za nás náhradníky, nechce naše zástupce. On si vyvolil nás. A dává nám poznat, že jeho moc je skutečně veliká a jeho blízkost pro nás téměř věčná. A to je také ten důvod, abychom své pochybnosti opustili, nebáli se, že neobstojíme. Bůh si nás vybral a dává nám svého Ducha, abychom v jeho moci a s jeho autoritou byli zvěstovateli slova evangelia v tomto světě. Vzdor slabostem a nedostatkům svěřuje do našich rukou ostatní lidi a těší se z díla, které se na nich děje.

Pane Ježíši, zjevil jsi nám své dílo, směli jsme být svědky tvého umučení i vzkříšení. Prosíme o dar Tvého Ducha, abychom s bázní poklekající s důvěrou zase vstávali a šli naplnit tvé dílo.

neděle 31.května 2015

Napsal uživatel Vlastislav Stejskal
Čtvrtek, 04 Červen 2015 11:16 -

Amen.